

fige ganske umuligt for Noget paa Forhaand at sige, hvad der vil blive dømt efter denne Lov. Dette synes mig i fortrinlig Grad at gjælde det foresliggende Forslags § 1. Naar der sættes Straf for den, der „opfordrer til eller befordre Uædelighed i Kjønnsforholdet“, saa spørger jeg: Er der noget Menneſke, der kan sige, hvad Uædelighed i Kjønnsforholdet er? Jeg er ikke i Stand til at sige det. Jeg tør ikke paastaa, at den høitærede Justitsminister heller ikke er i Stand til at sige det, det vilde være for dristig en Paastand; men jeg paastaar rolig, at den ærede Minister ikke er i Stand til at sige os, hvad Domstolene ville falde paa at bruge den Anvisning til, som her er givet. Det er han ikke. Jeg vilde ønske, at den høitærede Justitsminister, naar han faar Ordet, dog vilde noget nøiere bestemme for os, hvad han har tænkt paa ved „Uædelighed i Kjønnsforhold“. Det maa være Noget, der ikke kan være saa meget slem, fordi, saavidt jeg forstaa, er jo selve Sagen ikke strafbar, den har ikke været strafbar hidtil og skal heller ikke være strafbar i Fremtiden. Det, der skal være strafbart herefter, er altſaa kun Opfordring til eller Befordring af Noget, som i og for sig er straffrit. Det kan derfor ikke være noget i og for sig saa overordentligt Slemt, at det ikke skulde kunne nævnes her, men hvis det alligevel er saa slem, at det ikke skulde kunne siges høit her, kunde den ærede Minister jo hviffe det til sin Plads, for at det paa den Maade dog kunde komme til Medlemmernes Bevidsthed, hvad der egentligt i denne Paragraf er tænkt paa. Det er dog ikke uden Interesse for os at have i alt Fald nogen Forestilling om, hvad det er, vi lovgive om, at have i alt Fald en Smule Begreb om, hvad det er, der kan ventes i Fremtiden, at skulle blive strafbart her i Landet. Da navnlig forekommer det mig, at det er en Interesse, som er i høi Grad berettiget, naar Forholdet er det, at Ting og Handlinger, som i dette Øieblik ere ganske straffrit, som i Dag maatte udøves af Tusinder af Menneſker, i Morgen pludselig kan føre en Mand i Forbedringshuset. Det er dog et Spring, der er saa overordentligt stort, saa uhyre at gjøre paa en eneste Nat, at vi dog have en vis Interesse i at faae at vide, hvad det er, vi ifølge denne Paragraf springe ud i. Jeg har set i de Motiver, der foreligge til Lovforslaget, at den høitærede Minister siger til os, at man nok kan forstaa, at det kun angaar Uædelighed i kjønslige Forhold og ikke anden Uædelighed. Dette er Noget, som man ikke behøver nærmere Begrundelse af. Forsaavidt er jeg enig med den høit-

ærede Minister, at man ikke behøver nærmere Begrundelse af, at der ikke her er sat Straf for Uædelighed ganske i Almindelighed, thi det var Noget, hvis Absurditet vilde være indlysende for Enhver. Men ellers maa jeg tilstaa, at det vilde ikke være overflødigt for mig at faae at vide, hvorfor Uædelighed i Kjønnsforhold skal behandles paa anden Maade end Uædelighed i alle andre Forhold. Naar det at opfordre til eller befordre Uædelighed i Kjønnsforhold er strafbart, hvorfor skal saa ikke det, at befordre Uædelighed i politiske Forhold, være strafbart eller hvorfor skal det saa ikke i Handel og Wandel være strafbart at opfordre til deri at befordre Uædelighed, der foregaar sandelig i Handel og Wandel en saadan Mangfoldighed af Snyderier, at der vel kunde være Stof nok ved saadanne Bestemmelser. Hvorfor skal det da ikke ske der? At man ikke straffer selve disse Snyderier, de Forvanskninger og Forfalskninger, der foregaa her, er jo klart nok. Det gjør man ikke af den Grund, jeg før nævnte, at Friheden i Samlivet mellem Menneſker kræver, at man ikke kan forfølge enhver Smaating, uden, hvis man gjorde det, at paalægge Livet utaalelige Baand. Det kan man godt forstaa. Kommer man imidlertid ind paa dette at straffe Uædelighed i Kjønnsforhold i Almindelighed uden nogenomhelst Begrændsning, hvorfor skal man saa ikke straffe Uædelighed i alle andre Forhold ogsaa under samme Betingelser som her, altſaa naar der foreligger Opfordring dertil eller Befordring deraf? Lad os tage et Exempel! Hvis det er tilladt at anvende et saadant Exempel som provisoriske Finantslove, saa anser jeg dem for ustrafbare efter den Rets tilstand, der nu hylbes her i Landet, men dermed er ikke sagt, at det at udstede dem just er noget Sædeligt. Hvis man nu fastholder det, at Udstedelsen af provisoriske Finantslove er uædelig, vil man ved at oversøre denne Regel paa et saadant politisk Forhold ganske vist ikke komme til at straffe det Ministerium, der udsteder dem, men i alt Fald dog de Advokater, som opfordre dertil, og de Professorer, der give Anvisning derpaa, og det vil maatte være en ganske nyttig Ting. Det maa jeg fastholde, at hvis det i og for sig skulde være berettiget at forfølge den, der opfordrer til eller befordre Uædelighed i Kjønnsforholdet, er det mig ikke muligt fra et rationelt logiskt Synspunkt at forstaa, hvorfor det saa ikke ligeaafuldt skulde være berettiget til at straffe det samme Forhold overfor al anden Uædelighed. Derfor den høitærede Justitsminister dertil vil svare, at for Kjønnsforholdenes Bedkom-